

VLADIMIR RODIC

»Jag kämpar hårt för att övertyga tränarna«

Vladimir Rodics ankomst till Bajen 2018 lovade gott med fyra mål på 15 matcher. I år har det gått tyngre, men den temperamentsfulle yttermittfältaren som flyttat ganska mycket i sin karriär har inga andra planer än att försöka ta en ordinarie plats i Hammarby.

TEXT TOMMY FAGERBERG • FOTO HASSE FRIDÉN

I början av augusti 2018 presenterar Hammarby Vladimir Rodic som ny spelare i klubben. Han kom då närmast från danska Silkeborg och skrev på ett 3,5-årskontrakt. Rodic var för delar av den svenska publiken bekant efter sina framträdanden i Malmö FF 2015–2016. Efter det fladdrade han runt i såväl Turkiet, Serbien som två klubbar i Danmark innan han kom till Bajen. I år har det blivit förhållandevis snålt med speltid. Den mesta av den dessutom på en position han inte skulle föredra om han fick välja. Frågan om han är på väg att lämna Hammarby också känns med tanke på hans bakgrund helt naturlig.

– Nej, verkligen inte. Det har hänt mycket med mig som människa under de här åren. Sedan är fotbollsspelarens liv som det är. Dyker det upp värsta erbjudandet i morgon så blir det ett helt nytt läge att förhålla sig till. Men jag trivs verkligen i klubben och kämpar hårt för att övertyga tränarna att ha med mig i startelvan.

– Det gick väldigt fort där i början av min karriär. Jag spelade mot ett bylag i Serbien i maj och mot PSG på Parc des Princes med Malmö i september. Jag tappade min ödmjukhet och började fuska. Både med kost och träning. Ser jag tillbaka på de där matcherna jag spelade på våren efteråt förstår jag att tränaren bänkade mig. Jag var värdelös. Själv skyllde jag på allt och alla utom på mig själv. Som sagt, det gick lite för fort för min dröm att slå in.

Så man kan säga att du lämnade Malmö som en pojke och kom till Bajen som en man?

– Nej, jag är inte man än (skratt). Jag har några grejer kvar. Men en betydligt mognare person är jag i alla fall.

Med Rodics utstrålning och höga energi på planen blir fördomen lätt att han skulle vara hetsig och gå-påig även utanför densamma. Inget skulle kunna vara mer fel visar det sig. "Vladi" diskuterar gärna och är en god lyssnare. Som när "linjemansruschen" kommer upp, där han i hemmapremiären sprang längs sidlinjen gapanades i örat på den assisterande domaren som precis dömt bort Nikola Djurdjics mål. Han ler och

berättar att det för honom inte fanns någon ilska eller hat i den situationen. Det var känslor. Bara skitmycket känslor. Att inför ett smockfullt Nya Söderstadion ha sett sin bästa kompis avgjort i slutsekunderna. I hemmapremiären. Ett till synes perfekt mål. En kokande stadion. Då viftar den enda människan på hela arenan som tyckte det var offside bort det. Känslorna svällde över.

– Jag kan inte säga att jag ångrar vad jag gjorde. Däremot lärde jag mig något av det. Det gäller att komma ihåg att många ungar tittar på matcherna och det jag gjorde var såklart inte något jag vill att de ska ta efter. Men jag fick mitt gula kort. Lika korrekt som linjemannens avvinkning visade sig vara. Inget mer med det. Minns vilket liv det var där då, så mycket adrenalin i luften.

Vladimir Rodic började sin fotbollsbana med att spela på gatorna i Belgrad med sina kompisar. Som 8-åring gjorde han sin första träning med det lokala laget. Förutsättningarna var enkla: grusplanen med trasiga nät på målburarna. Skogen runt planen som gjorde att man kunde få leta länge efter felträffade bollar. Rodic får en extra glimt i blicken när han berättar att när siestan var över klockan 17:00 så var alla kompisar där vid planen redo för att spela. Varje dag. Man kunde ställa klockan efter dem. Sedan lirade de hela kvällarna. När han är hemma i dag så är det aldrig någon som spelar där längre. Då blir han sugen på att ringa ihop sina gamla polare och köra lite. Det var en mycket lycklig tid i Vladimir Rodics liv.

Efter att han började spela i lag fanns ingen tanke på att bli något annat än fotbollsproffs. Som 16-åring fick Vladi frågan av A-lagets tränare om att följa med på ett försäsongsläger i Slovenien trots att det fortfarande var en månad kvar av skolterminen. Det blev världens utskällning av en lärare som hotade med sommarskola om han åkte. Rodic tvekade såklart inte en sekund. Sommarskola blev det sedermera också. Men resan mot målet hade nått en ny station.

Vad är ditt största ögonblick inom fotbollen så här långt?

– För mig personligen är det enkelt. Jag fick möta min stora idol Cristiano Ronaldo när vi mötte Real Madrid i CL med Malmö. Jag satt i 45 minuter utanför deras omklädningsrum och väntade på hans matchtröja som han lovade mig efter slutsignalen (skratt). Det var skitstort för mig att träffa honom. Jag har tröjan på ett hemligt ställe. Inlåst. Som om det vore typ en Rolex eller något.

Visst blev det lite rubriker kring det där? MFF-supporterarna blev väl sura för den där grejen? Det blåser omkring dig lite då och då, fattar du vad jag menar?

– Ja, det blev lite gnäll efter det där men det var mest för att en spelare i laget hängde ut mig i en intervju efter matchen. Jag kunde inte bry mig mindre. Jag hade ju fått tröjan (skratt). Men i Hammarby är det väl den där Kalmargrejen du tänker på? Eller kvällen när jag och Nikola kom på bild med gnagarna när de var ute och firade sitt guld. Eller var det något annat?

Nä, jag hade egentligen tänkt att spara den de-

taljen till sist men eftersom du nu tar upp den så. Fattar du att vissa fans, som satt hemma och sörjde en missad Europaplats med i stort sett sista sparken, lackade ur när ni till synes var ute och svirade med AIK på deras guldfejt?

– Ja, absolut. Vi gjorde fel. Vi borde ha gått därifrån på en gång. Jag kom undan rätt bra ändå. Det var Niko som fick mest skit. Jag förstår passionen hos supporterarna, tro mig, men den där grejen gick lite väl långt.

Ni är bra vänner har jag förstått, du och Djurdjic?

– Verkligen. Vi är som bröder, fast inte blodsbröder eftersom han är så rädd för knivar, men annars hade vi kunnat vara det (skratt). Jag älskar honom. Vi kom samtidigt till Malmö och han blev viktig för mig där. När jag sedan hade det tungt i Turkiet, tipsade han ledningen i Randers, där han själv spelade då, om mig. Det resulterade sedan i en övergång dit. Nu i Bajen är det alltså tredje gången vi spelar i samma lag. Jag har honom att tacka för mycket. Han är en vän för livet.

»Jag har mycket att tacka Djurdjic för – han är en vän för livet«

Vad gör du annars på fritiden?

– Jag spenderar en del tid i gymmet. Är det något mitt övermod i början karriären lärde mig så var det att se efter min kropp. Att vara noga med detaljer. Sedan funderar jag faktiskt på att skaffa mig en hund. Jag älskar hundar, speciellt retrievers.

Intervjun sker på Bajenkrogen Charles Dickens på Folkungagatan. Rodic äter kycklingsallad och dricker mineralvatten. Hans telefon ringer. Han skrattar till och visar mig skärmen och frågar om jag tycker han ska svara. Det är Nikola Djurdjic. Som undrar hur det går med intervjun och när han är färdig. Det där med deras bröd-

raskap blir tydligt bara någon minut efter att vi pratat om det.

Jag frågar om hans familj och han berättar om sin far som alltid är där för honom. Pappan peppar honom nu när han har snålt med speltid och ger honom råd kring alla möjliga saker. Rodic säger att de är väldigt lika, lika envisa och dåliga på att ta emot just råd. De tror båda att de vet bäst och då kan det vara svårt att ta emot tips från andra. Men med tiden slinker ändå vissa saker i genom och fastnar. Vladimirs pappa har inte sett honom i någon Hammarbymatch än men kommer förmodligen till AIK-derbyt i höst.

När frågan om hans nya position som högerback kommer upp visar det sig att den inte alls är ny för honom. Det var på den positionen Rodic började sin karriär hemma i Serbien.

– Men jag spelar helst längre fram i banan, lägger han snabbt till.

Något han fått hjälp med från familjen är att inte deppa ihop totalt efter förluster eller mindre bra personliga insatser. Han minns från början av sin karriär hur förbannad han blev när de äldre spelarna kunde skratta i omklädningsrummet efter en torsk. Själv var han nedslagen i flera dagar.

Rodic är nyfiken på historien bakom Supporttranas matchprogram och trodde innan han kom till intervjun att publikationen bara var för spelare och sponsorer. När han får höra att det är ett 30-tal supportrar som jobbar mer eller mindre ideellt med tidningen skiner han upp.

– Varför blir jag förvånad? Ingenting borde förvåna mig när det gäller Hammarbys fans längre. Ni är verkligen helt otroliga. ■

Vladimir Rodic

Född: 7 september 1993. **Bor:** Hammarby sjöstad. **Längd:** 176 cm. **Familj:** Singel. **Moderklubb:** FK Graficar. **Kontraktslängd:** 2021. **Klubbar i karriären:** 2012–15 Rad (även utlånad till tre andra Belgradklubbar under denna tid), 2015–16 Malmö FF, 2016–17 Karabükspor, 2017 Rad (lån), 2017–18 Randers FC, 2018 Silkeborg IF, 2018– Hammarby.

Vladimir Rodic omringad av Norrköpingsspelare i mötet i våras på Nya Söderstadion.

TAPPAR BOLLEN PÅ "RÄTT" STÄLLEN

TEXT PER CORNELL

David Sumpter, som jobbar med dataanalys i Hammarby, resonerar kring Rodics insats som ytterback utifrån statistiken.

★ Hur klarar sig Rodic som ytterback?

– Tittar vi på statistiken klarar han sig bra försvarsmässigt. Man kanske skulle tro att han betar sig som en anfallare, men han ligger faktiskt på andra plats i truppen när vi räknar försvarspoäng per minut. Att han har spelat mindre än de andra påverkar siffrorna något dock.

Är han en naturlig ersättare till Simon Sandberg?

– Det tycker jag. Han anfaller på ett liknande sätt också. Vi vill att våra ytterbackar ska anfalla från kanten av straffområdet. Därifrån har de fler passningsalternativ än från hörnflaggan. Jag tror Solheim går före Rodic som ytterback, men han har ju varit upptagen som mittback.

Finns det något på minussidan?

– Ja, att han tappar bollen lite för ofta. Vi ser att han har svårt att ta sig förbi offensivt ibland och där tappar bollen. Positivt är att han inte har de problemen defensivt. Det är bättre att ta risker offensivt än att göra det kring eget straffområde. ■

1. David Fällman

2. Vladimir Rodic

3. Mats Fenger

4. Jean

5. Barjan Bojancic

Stark defensiv. Rodic har vikarierat som ytterback i flertalet matcher. Defensivt klarar han sig bra och ligger på andra plats i laget när man räknar försvarspoäng per minut, enligt twelve.football.

Grafik: Oskar Torefeldt.

INSPEL FRÅN LÄKTAREN

Sebastian: Vad sade du, ord för ord, till linjemannen i Kalmarmatchen?

– Jag pratar helst inte om det.

Michael: Favoritkäk?

– Min mammas! Inget annat, oavsett restaurang, har varit bättre än hennes

Peter: Vad behöver du förbättra mest i ditt spel?

– Då måste jag nog säga skott med vänsterfoten.

Kaysa: Vad är bäst med Stockholm och Bajen?

– Det är en fantastisk stad med mycket att göra. Speciellt på sommaren. När det kommer till Bajen är det den familjära känslan i klubben. All kärlek och stöttning från supportrarna. Jag var på Gröna lund häromdagen och tog säkert 15–20 bilder med olika fans. Alla peppade och sa åt mig att kämpa på för att ta tillbaka min startplats. Fint.

Evy: Hur ofta är du i gymmet?

– 4–5 gånger i veckan.

Salou: Höll du på med några andra sporter som barn?

– Ja, basket, tennis, kampsport med flera.

Sigrid: Är du singel?

– Ja, det är jag.